

XXIV.

B e t æ n k n i n g

over

Forflag til Lov om gift Kvindes Raadighed over, hvad hun erhverver ved selvstændig Virksomhed.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 26de Februar 1880).

Det er overdraget Undertegnede at afgive Betænkning over det fra Folkethinget oversendte Forflag til Lov om gift Kvindes Raadighed over, hvad hun erhverver ved selvstændig Virksomhed.

Uden at tillægge Lovforflaget nogen indgribende Betydning, er Udvalgets Flertal (Carlsen, Krieger og Rammestov) efter nøie Prøvelse af Sagen kommet til det Resultat, at det ikke kan tilraade Forflagets Forkastelse, idet vi maa anse den til Grund for Lovforflaget liggende Tanke for rigtig, i hvilken Henseende vi i det Væsentlige kunne henholde os til de Betragtninger, der paa Forhandlingens forskellige Trin, særlig ved Sagens 1ste Behandling i Landstinget, ere gjorte gjældende af Justitsministeren. Naar Sagen holdes inden den fra først af givne Begrænsning, skjønt vi ikke heller, at der i den Omstændighed, at Lovforflaget skyldes privat Initiativ, i og for sig indeholdes nogen Modgrund af Betydning.

Vi finde dog nogle mindre Ændringer og Tillæg tilraadelige, til hvilke Udvalgets øvrige Medlemmer i alt Fald subsidiært kunne slutte sig.

1) Det har neppe været Lovforflagets Hensigt, at der ved samme Skulde gjøres nogen Forandring i de Regler, Lovgivningen nu fastsætter for Afgang til Testamenters Oprettelse; i alt Fald kunne vi ikke tilraade, at der ved denne Lov gives gift Kone Afgang til uden Mandens Samtykke ved Testament til raade over det af hende erhvervede Gods. Det anses derfor rigtigst, at enhver Tvivl hæves ved en udtrykkelig Tilkendegivelse.

2) Det skjøntes ikke nødvendigt, at det Samtykke, uden hvilket det i Loven omhandlede Gods ei hester for den af Manden stiftede Sjæld, netop skal være „udtrykkeligt“ givet. Det maa formentlig være tilstrækkeligt, at Samtykke virkelig er givet.

3) Vi foreslaa at udelade Slutningsfæstningen, at der ikke ved Ægtepagt skal kunne gjøres nogen Indskrænkning i Hustruens Ret efter denne Lov. Vi skjøntes nemlig ikke, at der er tilstrækkelig Grund til at stille denne Lovs Regel anderledes ligeoverfor Ægtepagter, at gøre den mere ufravigelig end den øvrige Lovgivning om Formueretsforholdet mellem Ægtefæller, og det saameget mindre, som det vistnok af Mange antages, at en forstandig Benyttelse af Ægtepagtsinstitutionen i større Omfang, end nu er Tilfældet, vilde være stemmende med Forholdenes Udvikling, hvorfor vi og maatte anse det for ønskeligt, at de Tvivl, den nuværende Ret frembyder med Hensyn til Ægtepagtsinstitutionen, blev fjernede ved legislativ Bearbejdelse. Vel maa det nemlig anses for utvivlsomt, at de Ægtepagter, vordende Ægtefæller indgaa før Ægtefællens, ikke savne al Gyldighed, fordi de ikke blive kongelig konfirmerede (hvilket, naar Gebyret ikke estergives, medfører ikke ringe Bekostning); men hvilken Gyldighed der tilkommer saadan ukonfirmeret Ægtepagt, er meget omtvistet.

4) Det kan ikke misfendes, at den Ret, Lovforflaget vil give Hustruen, kan blive misbrugt, saa at der vistnok burde være Afgang